

בלבביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - בר 31:45

דרך מעשית לזכות לאור הברור דלעת"ל ולהכניע את הערב רב מכח ציפיה לישועה

בריתך אשר חתמת בבשרנו, וע"י הברית יוצא דם, שהוא גילוי הבהירות דוקא במקום הח"ש, שוך, הדם והבשר, ולא ברית מים, שהם באר, בר, בהירות, [ובקילקול בשר נהפך לשבר] ולכן באור של הבר אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו – שהוא מאיר את מקום הסוף, החשך והעכור. ואור זה נסתר ע"י הערב רב, והד"ר רך לזכות להאירו ומכח כך להכניע את הערב רב זה מכח הציפית לישועה, שמכח שמצפה לאור, הוא זוכה וצופה בו כבר עכשיו.

העולם מלשון העלם [מדין הכלי], מאידך הבריאה מהותה מלשון בר, בהירות [מדין האור], ציפית לישועה זה מי שמצפה מעור מר, נשמתו לצאת מהעלם דעולם, ומצפה לאור של הבריאה, הבהירות, הדבר נעשה קרוב אליו והוא יכול לצפות בו, ולהכניע את הערב רב של אחרית הימים.

מכח חטא אדה"ר התבואה אינה מבוררת דנתקלל בְּזַעַת אֶפְיָה תֹאכַל לֶחֶם, אך קודם החטא המלאכים היו צולים לו בשר – זה עומק הבריתך שחתמת בבשרנו. ומסננים לו יין – זה הברית דם, שכשהיין יורד ממדריגתו, נעשה שמרים כמו דם שהוא עכור.

כאשר האדם מצפה לישועה, הוא מתחזק בר לגן עדן שצולים לו בשר ומסננים לו יין, האוכל שלו הוא במדריגת הבר, אוכל ברור ללא פסולת, ומכח כך נכנעים הערב רב, ועי"ז זוכים לסעודה דלעת"ל מדריגת שור הבר ולויתן, אוכל שאין בו בורר אוכל מתוך פסולת, והוא עולה ממדריגת עולם למדריגת גת בריאה, וזה השורש לאור דלעת"ל עולם ברור ראיתי.

[עבור המערכת נושאי השיעור: בר ברא ברא-שית בריאה תבואה ריבוא ברי שמא ודאי ספק מודה שמים עד עדים אמונה נאמנות בוקר ערב יעקב ישראל רוב מיעוט בשר באר שבר ברית צפיה צופה עולם (אור וכלי, ערב רב, אחרית הימים)]

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

האור של יום רביעי נחלק, את המאור הגלגל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה, ויתר ע"כ ואת הפוכים, שורש החי"לוק הוא בבר, והחילוק הוא לב' סוגי בר, יש בר מלשון ברירות שזה הבוקר, בבחינת בקרו טלה, וכן בית דוד.. דינו לפקר משפט, דהבר קר מברר. ויש בר מלשון תערוכת שזה הערב, בבחינת מה לתבן את הקר [- שזה היפך מתבואה מבוררת].

עם ישראל נקראו על שם יעקב, ובהקבלה למאורות, יעקב הוא כנגד הלבנה, [כמו שארז"ל שבקטרוג הלבנה א"ל הקב"ה יקראו צדיקים על שמך, יעקב הקטן], ששם הברירות אינה מבוררת, בחינת ערב, וישראל כנגד החמה, שזה הברירות שיש על אף הריבוי. וכנגד זה בקיל"קול, יש ערב זעיר, שזה הפך ממדריגת יעקב. ויש ערב רב, שזה ההפך הגמור למדריגת יש"אל, דכאשר הערב רב הם הרוב, הישראל [- הבר דתיקון] שהם המיעוט בטלים ברוב [כדין ביטול ברוב של יבש כיבש] ורק ישראל שהוא במדרגת 'קבוע'; קבוע בתורה, בעבודה, ובד"בקות בו ית"ש אינו בטל. וזה הגילוי של אה"רית הימים, [מתגלה הפך הראשית] שרוב מה"נקראים ישראל הם מהערב רב, [ומוכרח כך דהרי אם הם היו מיעוט הם היו בטלים לישראל]. א"כ בתחילה יש גילוי של ישראל שהם בר, בירור שלם. לאחמ"כ בתלית המאורות נהיה ערב, אך ערב זעיר, ולאחמ"כ באחרית הימים הבר דערב הופך להיות הרוב, ונהיה ערב רב. וכדוגמת לילות החורף שהם יותר ארוכים, כיון שזה מצב יותר חשוך, ובקיץ להפך.

השורש לכך הוא בעשרת הדברות, שה"ערב רב עמדו בהר סיני מחוץ לעם ישראל, הדיבור של הקב"ה הוא דיבור - בר - ברור, וכך עם ישראל שמעו אותו ברור, אך הערב רב שכל מציאותו תערוכת ואינם יכולים לש"מוע דבר ה' שהוא ברור, לכן ביקשו דבר אה"ר עמנו ונשמעוהו ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות, ומכח זה לאחמ"כ אמרו זה משה האיש... לא ידענו מה ה'ה לז, וזה השורש לחטא העגל, שממנו נגרם שבירת [- שבר, בר] הלוחות, שבירת הברירות, דהרי הלוחות נחקקו ע"י דיבורו של הקב"ה, כלומר שהבהירות של דיבורו של הקב"ה נחקה באבן, במקום החומר, שזה עומק מדריגת ברית, חיבור ממקום ברור,

שורש המילה בר הוא בראשית ברא, בלשה"ק תבואה נקראת בר, וידועים דברי חז"ל, בראשית – בשביל ישראל שנקראו ראשית תבואתו, א"כ בר זה ישראל, וישראל זה יש שישים ריבוא אותיות לתורה, ריבוא זה ריבוי שמעבר למנין. וכן בר מילואו בית ריש, כל אותיות אלו נמצאות בבראשית, ונוסף עליהם אות א' שזה היחידו של עולם שמאחד את כלל ישראל בבחינת וְאֶהְבֶּתְּ לְרַעְךָ כְּמוֹךְ אָנֹכִי, כלומר שמצד הכלי של הבר זה הריבוי שבבריאה, זה הב' – בית [ביהמ"ק] שבבראשית, זה הישראל שהם הראשית תבואתו, והם הכלי לאורו יתברך שמו, שזה הא' – אור שבבראשית.

כידוע יש ברי ושמא, ברי זה ודאי, שמא זה ספק. ודאי זה או מכח שמודה לחבירו, או שברור לו צד א' מתוך ב' [דו] צדדים, ושמא ענינו שם - א, כשכח האחד נעלם שם אז יש ריבוי של ספק, שכאשר האחד לא מאיר שם נהיה שמא – ספק, בבחינת שמים שהא' נעלם כאשר הא' נגלה רק בשמים. לפי"ז זה שורש כח האמונה בעם ישראל זה מה שהם דבקים מכח היחידות שבהם ביחידו של עולם, שהוא יחיד הן בהיותו והן בהנהגתו. וכל ודאות שיש לאדם בכל ענין שהוא, הן בודאות שלו כלפי עצמו [שזה כח היחידות שבו], והן כלפי אחרים, זה מעומק אמונת נשמתו בבורא שהוא אחד, שמשם משתלשלת הודאות לכל עניניו ואפילו עניני העוה"ז, וכן לדינא שעד א' נאמן באיסורים, וב' [דו] (מהודאי) עדים נאמנים לכל דבר מכח הודאי.

השורש לכח הודאי ששורשו באורו ית"ש, זה מהאור שקדם למעשה בראשית כמו שביארו רבותינו עה"פ ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור שזה אור שכבר היה וה' האיר אותו לתוך הבריאה, וזה האור של הא', האחד, היום ראשון. אך אור שאינו מהאור שקדם לבריאה, זה אור של ריבוי והתחלקות, וכגון האור של יום רביעי שהוא נחלק לשני המא"רת הגדלים, ששורשו מקטרוג הלבנה, שזה אור של הבריאה, אור של צמצום – במדריגת הכלים, ולכן אור שברא הקב"ה ביום ראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו, מחמת שזה אור ברור וצח, של אחדות, וכשיש רק אחד הכל ברור, אין שום ספיקות.